

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת בשלח

יג' שבט תשפ"ב 1111

זמני השבת

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
4:21	4:36	4:27	4:43
מוצאי שבת	5:37	5:38	5:39
רבניו תם	6:14	6:15	6:16

הילולא דצדיקא

- יג. רבי יחזקאל הכהן
- יג. רבי מרדכי מלכוביץ
- יד. רבי יצחק אביחצירא
- יד. רבי בן ציון שפירא מחכמי ישיבת בית אל
- טו. רבי יהודה אלבאז מח"ס 'שבות יהודה'
- טו. רבי חיים מרדכי מרגליות מח"ס 'שערי תשובה'
- טז. רבי אלישע אפריאט
- טז. רבי שלום מרדכי הכהן שברדון מח"ס 'שו"ת מהרש"ם'
- יז. רבי בנימין כהן מח"ס 'אבות העולם'
- יז. רבי יחזקאל מקוזמיר
- יח. רבי אברהם מיימון מחכמי גאבס
- יח. רבי בנימין בינוש פינקל ראש ישיבת מיר
- יט. רבי שמעון גרינפלד מח"ס 'שו"ת מהרש"ג'
- יט. רבי שמואל מסלונים

אחר ישראל, מכל מקום ביקש ליתן לו פתח לשוב, שלא יצטרך להביא עליו מכות על הים. הלכך נאמר עוד נגע אחד, שהיה המקום עומד ומצפה שישוב בו אותו רשע, ולא יצטרך להביא עליו אלא עוד נגע אחד.

ומה טעם היה המקום סבור שישוב בו מיד מרשעתו? והואיל והביא עליו מכת בכורות שהיתה מכה קשה, והואיל והוא עצמו היה בכור (מכילתא בא יג). ומתוך שהיה מתירא שמא ימות אף הוא עצמו, לכן נתן להם לצאת ממצרים.

מה עלה לו בסופו של דבר? "ויהי בשלח". אין ויהי בכל מקום אלא לשון צער, היה פרעה מיצר ודואג על הדבר שהוא צריך לשלוח את ישראל מארצו, ולא שלח אותם מתוך שהיה מכיר בכוחו הגדול של הקב"ה, אלא בשביל שמצריים עצמם גירשו אותם שלא היו יכולים לסבול את המכות שהיו באים עליהם.

באותה שעה היה פרעה דומה, למי שעומד על פרשת דרכים ושני דרכים לפניו ואינו יודע באיזו מהן הוא הולך. אמר, אם אכניע עצמי לפני ה' ואשלח את ישראל מארצי בסבר פנים יפות, הריני נעשה לשחוק בפי כל המלכים, אתמול אמרתי להם אני הוא שבראתי את היאור, ועכשיו אני נכנע מפני אלהיהם של ישראל, ואם אחזק את לבבי - הרי אלהיהם בא ונפרע ממני, עד שהוא עומד ומהרהר, גברה עליו גאותו, ולא שילח אותם בסבר פנים רק מתוך צער, לכך נאמר ויהי בשלח פרעה, שהיה פרעה מצטער.

ומתוך שלא נכנע ולא נתקדש שם שמים בעולם בשעה שיצאו משם, חיזק הקב"ה את לבו ורדף אחר בני ישראל, והביא עליו עוד מכות עד שנטבע כל חילו בים. ואף על פי ששב בתשובה באותה שעה, מכל מקום כיון שלא עשה כן בתחילה גרם לעמלק שילחם עם ישראל ועמלק קירר את חוזקם של ישראל בפני האומות.

מכאן אתה למד כמה צריך האדם להיות זהיר בכל מעשיו, שלא יעשה האדם דבר ויתחרט ולא יאה בידו לתקן אחר כך, ואפילו שב תשובתו דבר בטל, וכעניין שנאמר (קהלת א, טו) "מעות לא יוכל לתקון", ודרשו רבותינו (קה"ר א טו, ב) משאדם מעוות עצמו מדברי תורה אינו יכול לתקן ומשאדם מחסר עצמו מדברי תורה אינו יכול להימנות.

כיוצא בדבר: מי שהוא יושב בבית המדרש ומבטל את עצמו מדברי תורה, ואחרים היושבים שם מתבטלים על ידו, אף על פי שהוא עצמו שב וחזר ללמוד, אחרים שראו אותו מתבטל ונתבטלו אינם חוזרים ללמוד. נמצא זה אין לו תקנה על מעשיו.

לפיכך צריך האדם לשקול היטב את כל מעשיו, כדי שח"ו שלא יתחרט בו לאחר מכן.

משני קדוה

ההזדמנות שהוחמצה

"ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם א-להים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא" (שמות יג, יז)

כלל נקוט הוא בדינו: כל מקום שנאמר "ויהי אינו אלא לשון צער" (מגילה י, ב). ומה צער היה כאן? אם תאמר צערן של ישראל, אי אפשר לומר כן, ואם צערו של פרעה, הרי כבר נאמר (שמות יב) "ותחזק מצרים על העם למרר לשלחם מן הארץ כי אמרו כולנו מתים", וכיון שיצאו משם - כלה צערם של מצרים.

יתרה מזאת אמרו רבותינו ז"ל במכילתא: "ויהי בשלח, אין שלוח בכל מקום אלא לווי, מתוך שליווה אותם אתה יודע שלא היה מצטער בדבר".

אלא כך הוא ביאורם של דברים. אף על פי שצפוי לפני הקב"ה שעתיד האדם להיות חוטא לפניו, מכל מקום אינו דן אותו אלא לפי מעשיו של אותה שעה, ובמקום גדולתו שהוא יודע הכל, שם אתה מוצא את ענותותו שהוא מתנהג עם הבריות במידת הרחמים.

כדרך שמצינו אצל ישמעאל, שהזמין המקום לפניו מים במדבר. באותה שעה קפצו מלאכי השרת לקטרגו (ב"ר נג, יד) אמרו לפניו: רבון העולמים! אדם שהוא עתיד להמית את בניך בצמא, אתה מעלה לו באר? אמר להם: עכשיו, מה הוא? צדיק או רשע? אמרו לו: צדיק! אמר להם: איני דן את האדם אלא בשעתו. וכן הוא אומר (בראשית כא, יז) "באשר הוא שם". ובגמרא אמרו (ר"ה טז, ב) "אין דנין את האדם אלא לפי מעשיו של אותה שעה".

ועל פי האמור מבואר דברי הכתוב שאמר הקדוש ברוך הוא למשה (שמות יא, א) "עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחרי כן ישלח אתכם מזה כשלחו כלה גרש יגרש אתכם מזה". והתמיהה גלויה לעין כל, שהרי מצינו שהביא הש"ת עליהם עוד מכות הרבה על הים, ומה טעם אמר עוד 'נגע אחד' אביא עליו?!

אך כפי שכבר ביארנו, אף על פי שהיה הקב"ה יודע שעתיד פרעה לרדוף אחר ישראל, מכל מקום היתה הבחירה לפניו בשעת מכת בכורות להיות נכנע לפני ה', אילו זכה היה שם שמים נתקדש על ידו באותה שעה כשם שנתקדש על הים, כענין שנאמר (שמות טו, יד) "שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת". ואמרו רבותינו (מכילתא שירה ט) כיון ששמעו האומות שאבד פרעה וחילו בים ומלכות המצרים בטלה ונעשו שפטים בעבודה זרה שלהן, התחילו מתרגזין.

הלכך לא אמר לו הקב"ה למשה אלא "עוד נגע אחד אביא על פרעה", שהיה המקום דן אותו לפי אותה שעה, ובאותה שעה היה המקום כמי שבטוח בדבר שישוב בו פרעה מרשעתו ויתן לישראל לצאת ממצרים, ולא יצטרך להביא עליו מכות על הים שהרי יתקדש שם שמים מיד כדרך שנתקדש בים.

ואף על פי שהיה המקום יודע שעדיין עתיד רשע זה לרדוף

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

צנצנת המן למזכרת

על הפסוק בפרשתנו "ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים" (שמות טז, לב) מצטט רש"י את דברי חכמינו זכרונם לברכה בענין זה:

"לדורותיכם - בימי ירמיהו, כשהיה ירמיהו מוכיחם; למה אין אתם עוסקים בתורה? והם אומרים: נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה, מהיכן נתפרנס? הוציא להם צנצנת המן. אמר להם; אתם ראו דבר ה'. 'שמעו' לא נאמר אלא 'ראו'. בזה נתפרנסו אבותיכם. הרבה שלוחים לו למקום להכין מזון ליראיו".

לאחר נישואיו של רבי משה אהרן פינטו זיע"א, העניות משלה בביתו אך הדבר לא העיב ולו במקצת על עבודת ה' שלו, הוא בטח והאמין בבורא העולם בכל לבו שיזון ויכלכל אותו.

העניות נמשכה כשנתיים ימים, עד כדי כך, שהרבנית מזל ע"ה רעבה ללחם ורבי משה אהרן זיע"א היה מבקש ממנה שתיגש לשכנותיה, והם יתנו לה דברי מאכל כדי להחיות את נפשה.

כעבור תקופה בא המפנה הגדול.

פעם אחת, כך מסופר, נכנסה הרבנית שתחי' לאוי"ט לחדר צדדי, שם מצאה לפתע מטבע. בתחילה היא חשבה שהמטבע שייך לבעלה והוא נפל לו. אך מיד חככה בדעתה, מנין בא לידו מטבע שכזה? לא היתה לה כל תשובה שתיניח את דעתה, ומאותו יום והלאה היא 'מצאה' בכל יום מטבע באותו חדר. במטבע זה היתה רוכשת מצרכי מזון ומסדרת מעט את הבית.

באחד הימים פנה אליה בעלה, רבי משה אהרן זיע"א, ושאל אותה מתוך סקרנות: מאין בא לך כסף? הרי אני לא נותן לך כסף? מהיכן יש לך כסף לקנות אוכל? והרבנית שתחי' השיבה לו בתמימותה: "אני חשבתי שאתה משאיר לי בכל יום מטבע בחדר, משם אני לוקחת את המטבע ובו אני רוכשת מצרכי מזון לבית".

בתחילה, כששמע רבי משה אהרן זיע"א את הדברים, הוא פקפק באמינותם, ושוב שאל אותה "הגיי נא לי מהיכן יש לך את הכסף?" והרבנית השיבה לו: "אינני יכולה לומר לך מהיכן הכסף, מפני שגם אני לא יודעת. בחדר פלוני יש מטבע כסף בכל יום, דבר יום ביומו".

הרב והרבנית החליטו ביניהם לסגור את הדלת על מנעול ובריה, ולראות כיצד ייפול דבר. למחרת בבוקר פתחו את הדלת, ו... שוב היה מטבע בתוך החדר.

פחד גדול נכנס בלבו של רבי משה אהרן זיע"א באומרו: "אני לא שמתי כאן כסף" ... או אז הבינו השנים כי זהו נס משמים.

אלא, שמיום שנתגלה הדבר - פסקה הברכה.

למחרת בבוקר כבר לא היה מטבע בחדר, והנס פסק.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שיחת חולין שיש בה תורה

בידי הווה עובדא בשיחת חולין שיש בה תורה.

באחד הימים הייתי טרוד ומתוח בענייני המוסדות. המתח השפיע עלי לרעה, ויהודי שפנה אלי בדיוק באותו זמן בבקשה מסוימת - נענה על ידי בקרירות ובסבר פנים זעוף.

לאחר שנגרעתי מעט מטרדותיי חשבתי לעצמי שלא נהגתי כשורה ולא עניתי ליהודי באופן הראוי, וייתכן שהוא נפגע מיחסי הקר כלפיו.

הצטערתי על כך מאד. כל ימי אני משתדל לעזור ולסייע לכל יהודי באשר הוא, מתוך הארת פנים והשתתפות אמיתית במצבו, והנה תקלה כזו באה על ידי ויהודי מעם ישראל הצטער בגללי.

הדבר לא נתן לי מנוח ובסיום תפילת מנחה הוספתי תחינה אישית להקדוש ברוך הוא:

"ייבוננו של עולם, אני מתחרט על מה שחטאתי כלפי פלוני. אנא עזור לי שאצליח לבקש את מחילתו ולפייס את דעתו. ובנוסף אבקש ממך שאני אפגוש בו בקלות ובמהירות, כדי שאוכל לפייסו ולבקש את סליחתו".

לאחר התפילה חיפשתי בעיניי אחר אותו יהודי, והנה לפתע בסייעתא דשמיא ראיתי אותו חולף על פניי. מיד ניגשתי אליו, ובסייעתא דשמיא זכיתי לבקש ממנו סליחה ומחילה ולפייס אותו על התנהגותי הלא נעימה כלפיו.

אמנם שיחה זו ששוחחתי עימו, בה ביקשתי את מחילתו - לא הייתה שיחה של דברי תורה. אבל ללא ספק היה בה קיום רצון הבורא שאתפייס עם היהודי, ועל כן נחשבת גם היא לשיחה של תורה וקדושה.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הבאת שלום

אסור לאיש לשגר מתנה אישית לאישה, אף לא על ידי בעלה. מתנה ממקום הלימודים או מקום העבודה המחלקים שי לכלל העובדים והעובדות, אין זה בכלל האיסור.

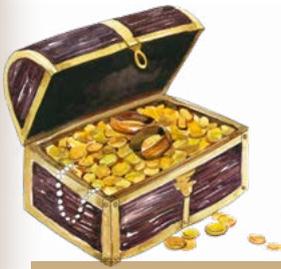
מחוות ומתנות שהן חלק מהשכר המשולם לעובד, הפכו ממנהג המדינה לחלק מזכויות המגיעות לעובדים, ויש בכך לעודד ולהמריץ את המקבל למילוי תפקידו. ועדיף שיהיה השייך אחיד לכולם ולהימנע מתוספת הקדשה אישית

במה מפטירין

הפטרות השבוע: "ותשר דבורה". (שופטים ה) ובני אשכנז מפטירין "ודבורה אשה נביאה" (שופטים ד).

הקשר לפרשה: בהפטרות מסופר על נפילת סיסרא וחייליו ושירת הנביאה דבורה וברק בן אבינועם על נס הצלתם מידי אויביהם, כפי המסופר בפרשתנו על נפילת פרעה הרשע וטביעת כל חילו במצולות ים סוף, ושירת משה ובני ישראל על הים.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ללא מידות טובות לא תיתכן תשובה!

כך לימדונו חכמינו ז"ל (אבות ד, כא):

"הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם".

ומנין למדו זאת?

מפרעה. אף על פי שהיה רואה ארץ מצרים נחרבת, עד שחרטומיו אמרו לו (שמות י, ז) "עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את ה' אלקיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים", פרעה לא היה שומע לדבריהם.

וכל כך למה? לפי שהיה מתאוה למלכות ולשררה, והיה מתבייש מן המלכים שיאמרו כמה חלש הוא פרעה זה, כמה רבבות עבדים היו לו והיו בונים לו כמה עיירות והוא שולח אותם מארצו בשביל שכך ביקשו ממנו משה ואהרן גדוליהם של ישראל, כסבורים היינו לשעבר שמלך מצרים אלוה הוא שברא את הנילוס - עכשיו שנתירא משני הגדולים הללו אנחנו יודעים שאינו אלוה ולא עשה את היאור.

והיה פרעה בוש שמא יאמרו המלכים כן, ומפני הכבוד הזה הכביד את לבו כל אותו הפרק ולא שלח את בני ישראל, ואף על פי שהיתה מצרים הולכת ונחרבת לא היה דבר עומד בפני הכבוד.

ו"ליכא מידי דלא רמיזי באורייתא", בפסוק "ויהי בשלח פרעה את העם" (שמות יג, יז) יש זכר לדבר זה. לפי שאמרו חכמים (מגילה י, ב) כל מקום שנאמר ויהי אינו אלא לשון צער, וכאן נאמר "ויהי בשלח", מלמד שהיה פרעה מצטער על שנעשה חלש בעיני המלכים, 'בשלח' יש בו אותיות 'חלש', והכל יודעים שאינו אלוה ולא עשה את היאור, וכבודו נשפל.

מיד אמר לו הקב"ה למשה (שמות יד, ד) "וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני ה'". ודרשו חכמים (מכילתא בשלח א) מגיד הכתוב, שכשהמקום פורע מן האומות, שמו מתגדל בעולם. הלכך אחר ששלח פרעה את ישראל והכביד המקום את לבו, ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם, מיד בתחילת הרדיפה נפרע הקב"ה ממנו והשנאה קלקלה את השורה ופרעה בעצמו אסר את רכבו מה שלא היה עושה מימיו, ומפני מה עשה ה' כן להראות לו שכבר איבד את מלכותו, ולא יועיל לו לרדוף אחר בני ישראל, ולא הכביד המקום את לבו אלא כדי שיתגדל כבודו בעיני כל בריה.

כללו של דבר, אין לך אדם שיהא מסיר את הקנאה והכבוד מלבו, אלא אם הוא מתקן את מדותיו. וכל זמן שאין האדם עמל לתקן את מדותיו, לא יבאו לו מדות טובות, ואף על פי שהאדם עוסק בתורה כל ימיו אם אינו מתקן את מדותיו מעולם לא יבא להוציא מדותיו המגוננות מלבו. ופרעה מתוך שהיה גאה ואומר 'לי יאורי ואני הוא שבראתי את עצמי', לא נתן דעתו לתקן את מדותיו ובסופו של דבר נכשל.

שבת שברתון

א. פירות שביעית נועדו לאכילה, שנאמר (ויקרא כה, ו) "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה". וזו משמעות הקדושה שיש בהם, שאסור לאדם להפסידם או לסחור בהם, כי הם מוקדשים לאכילה. וכל מה שמותר למכור הוא מעט פירות שביעית לצורך אכילה.

ב. לפיכך, בעת שמוכרים פירות שביעית, הם נשארים בקדושת ייעודם לאכילה, וגם הכסף שמקבלים עבורם מתקדש ונתפס בקדושת אותם הפירות, שאף הוא מיועד לקניית מאכלים בלבד, וצריך לסיים את אכילתם עד שעת הביעור של הפירות שמכוחם הם נקנו.

ג. באופן זה ברור שלא ניתן לקיים מסחר רגיל בפירות שביעית, שכן הסוחר רוצה להרוויח כסף, ואילו עבור פירות שביעית הוא מקבל כסף שמותר להשתמש בו רק לקניית מאכלים לתקופה הקרובה, כלומר עד זמן הביעור.

ד. אסור לקנות פירות שביעית [אפילו באופן המותר] מאדם החשוד שלא ינהג קדושה בדמי שביעית שיקבל תמורת הפירות.

ה. המוכר פירות שביעית לא ימכרם במידת נפח או משקל או לפי מניין פירות כדרך מסחר, אלא ימכרם באומדן, באופן זה ימכרו אותם בזול, ויזכרו שהם פירות שביעית, ויזהרו בקדושתם, ועיקר התשלום הוא עבור השירות שבהבאתם.

ו. הקונה פירות שביעית בהקפה, דהיינו שאינו משלם עבור הפירות אלא לאחר שאכל את הפירות, אין הדמים נתפסים בקדושת שביעית, כיון שהתשלום שלאחר מכן נחשב כפירעון חוב ולא כתשלום לפירות. ויש להקל לשלם את החוב אף כשהפירות עדיין קיימים, כיון ששביעית בזמן הזה היא מדרבנן.

ז. במקום שיש איסור מסירת דמי שביעית לעם הארץ, ולא כולם רוצים למכור בהקפה ממש, יש שנתנו עצה לקנות בצ"ק דחוי למחרת.

ח. הסוחר בפירות שביעית ואין לו אומנות אחרת, הרי הוא פסול לעדות.

ט. פירות שביעית אין מוציאין אותם מהארץ לחוץ לארץ, וכן אין מאכילים אותם לגויים.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת בשלח

1. כיצד מוכרים פירות שביעית באופן המותר ע"פ ההלכה?
2. במה הוכיח ירמיה הנביא את בני דורו?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משיורי כנסת הגדולה

הגאון רבי יעקב יהושע פאלק זצ"ל

"אם יהיה אלקים עמדי והוציאני מהמקום הזה לשלום, ויבנה לי בית נאמן להרבות גבולי בתלמידים - לא אמנע עצמי מכתלי בית המדרש לשקוד על סוגיות ש"ס ופוסקים ואכתוב את חידושי בספר, להאיר עיני הלומדים ולהרבות תורה בישראל".

זוהי תמצית תפילתו-זעקתו של הגאון בעל ה"פני יהושע", ברגעים שהיה לכוד בין מפולת בנין בית השיבה שבו למד לאחר שהבית עלה בלהבות אש וקרט תחתיו. ל"ו אנשים נהרגו בין חרבות הבנין, ביניהם אשתו של רבי יהושע ובתו היחידה.

טרם סיים הרב את תפילתו והנה האירה מולו קרן אור. התבונן הרב והבחין כי בין שברי האבנים נבקע שביל, שאפשר להלך בו! צעד הרב בשביל ויצא לרחוב לשלום בלי פגע! הודה רבי יעקב יהושע לה' על החסד הגדול שעשה עמו. אז קים את נדרו אשר נדר, בהיותו נתון בין ההריסות: הוא התאמץ בכל כוחותיו ללמוד וללמד, וכתב את חידושי ההלכה, בספר הנושא את שמו "פני יהושע".

ספרו הרעיש את עולם הלומדים כאשר הוא

נתגלה כבעל בהירות מחשבתית למופת. מאז נדפס הספר פעמים רבות, ועד היום הזה מתענגים לומדי התורה על סברותיו ומערכתיו התלמודיות הנפלאות.

רבי יעקב יהושע פאלק נולד בכ"ה כסליו בקראקא שבפולין. נכד לר' יהושע חריף בעל מגיני שלמה על רש"י ושו"ת פני יהושע. לאחר חרבן ביתו יצא הרב את העיר והלך לעיר לבוב, שם נתקבל לרב. אחרי כן שימש ברבנות בערים טרלוב וליסקה. ושוב חזר ללבוב, שם התמנה לרב במקום ה"חכם צבי".

תלמידים רבים נהרו לשיבתו, ששמה נודע למרחוק. עקב מחלת בענין השבתאות עזב רבי יהושע את לבוב והתמנה לרב בכמה מקומות, כמו ברלין, פרנקפורט. אחרי כן התישב בוורמס, שם התפרנס מהמסחר של אשתו השניה החרוצה שהיתה גם למדנית והבינה בחדושי התורה של בעלה.

החיד"א, אשר התארח בביתו של הפני יהושע' מתאר את דמות תארו, וכך הוא כותב: "ואני הצעיר זכיתי לקבל פני שכינה איזה ימים ומראהו כמראה מלאך האלקים ונתן לי במתנה ספר "פני יהושע"..."

לבסוף עבר רבי יהושע לגור בעיר אופנבך ושם נפטר ביום י"ד שבט, והוא בן שבעים ושש שנים. אבל כבוד ירד על בית ישראל. קבורו בעיר פרנקפורט, שבה שמש ברבנות קודם לכן. אף כי בקש שלא יספידוהו, דבר עליו נרגשות ה'נודע ביהודה'. והצדיק רבי יצחק איזיק מקומרנה כתב עליו: 'מיהושע (בן נון) עד יהושע לא קם כיהושע'.

מעשה באדם אחד שהתגורר בעיר לבוב. עיור היה האיש מבטן ומלידה, ובעל זיכרון מופלא, הוא ידע תפילות בעל-פה וכן גם הלכות ודברי אגדה. אהבה מיוחדת היתה לו לספרים. בבית הכנסת היה יושב ליד ארון הספרים מחליק עליהם בידו ומיישר את הדפים.

יום אחד עבר עם הנער שליווה אותו ליד בית כנסת אחד ובקש ממנו: הכנס אותי לכאן. העמידו הנער ליד ארון הספרים. שלח העור

את ידו והוציא ספר אחד. הספר היה עבה וכרוך בכריכת עץ. כדרכו התחיל האיש למשש ולישר את הדפים ופתאום הרגיש בחלק בולט. התברר לו שזו חבילה עטופה בנייר. הוא פתח את הניר ומישש בידיו את אשר בפנים. הוא גלה שם זוג משקפים!

לקח העיור את המשקפים והרכיבם על עיניו. ברגע זה הוא חש באור עצום, שלא ראה מעולם! הוא נבהל ומיד הסיר את המשקפים והתפלל עם כל הקהל. לאחר מכן אמר לו הנער שהולכו, כי הגיע הזמן ללכת לבית. הכניס האיש את המשקפים לכיסו והלך עם הנער. הוא היה נרגש מאד מענין המשקפים ולא יכול היה לאכול. כל הלילה לא נרדם ובבוקר קם, נטל ידיו והרכיב את המשקפים. שוב - ראה עולם ומלואו!

אין זה אלא חלום, כך חשב הלה בליבו ולא ספר את הדבר לבני ביתו. אך, הם הבחינו, כי אביהם מסתדר היטב מבלי למשש סביבו, אט אט הם הבינו שהוא גם רואה ככל האדם. ויהי הדבר לפלא.

מאז החל אותו אדם ללמוד קריאה וכתובה, וברבות הימים הוא התקדם בלימודיו והיה לסוחר מצליח בעסקיו. מובן שהוא לא עזב את משקפי הפלא שלו.

באחד הימים הוא נשאל מאין השיג את המשקפים הללו? והוא סיפר שמצא אותם בבית כנסת אחד בלבוב. בני ביתו הלכו וחקרו את העניין, והתברר להם שבבית המדרש הזה היה מתפלל ה"פני יהושע". לאחר התפילה היה הרב יושב ולומד שם ומניח את משקפיו בתוך הספר עם כריכת העץ. מפני מחלוקת שנפלה בעיר, הוא מהר לעזוב את המקום, וכך נשארו משקפיו בתוך הספר. ובבוא היום הם פעלו ישועה לאותו יהודי שכה אהב את ספרי הקודש.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם